

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2667 van 16 oktober 2007
in de zaak X/ Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 13 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2007 tot weigering een visumaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 10 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Verzoeker legt twee onderscheiden verzoekschriften neer, het eerste strekkende tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en het tweede strekkende tot schorsing van de bestreden beslissing.

Artikel 39/82, §3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) stelt: *“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing al het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.”*

Derhalve is de vordering tot schorsing onontvankelijk.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

2.1. Op 26 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D met het oog op gezinshereniging. Het parket van de procureur des konings te Tongeren verleent op 10 mei 2007 een negatief advies voor een gezinshereniging op grond van misbruik van huwelijk of een mogelijk schijnhuwelijk. Op 4 juni 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake de gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat de dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging ontving op naam van de heer X, geboren op 6 november 1976. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 23 januari 2007 met de mevrouw X, geboren op 9 januari 1969. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd. Overwegende dat er tussen de betrokkenen een leeftijdsverschil van zeven jaar bestaat. Overwegende dat het zeer opmerkelijk valt te noemen dat dhr. X huwt met een oudere, reeds gescheiden vrouw. Overwegende dat mevrouw X volgens de gegevens van de ambassade invalide zou blijken te zijn en dus de vrees bestaat dat zij zich in een eerder precaire situatie bevindt. Overwegende dat betrokkenen elkaar in augustus 2006 te Antalya zouden hebben ontmoet en enkele maanden later reeds besloten te huwen. Overwegende dat de heer X illegaal in Duitsland verbleef van 1992 tot 1998. Overwegende dat betrokkenen in het Engels zouden communiceren maar de heer X deze taal maar beperkt machtig is. Overwegende dat de procureur des konings te Tongeren in zijn schrijven van 10 mei 2007 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk. Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen X en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op machtsoverschrijding en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 27 en 146 van het wetboek IPR en artikel 146 bis Burgerlijk Wetboek.

3.1.1. Hij betoogt dat de bestreden beslissing slecht is gemotiveerd aangezien deze ten onrechte vermeldt dat deze voor een aanvraag tot annulatie en/of opschorting vatbaar is voor de Raad van State.

3.1.2. In de nota met opmerkingen wordt hier niet op ingegaan.

3.1.3. In zijn repliekmemorie herhaalt verzoeker dit onderdeel.

3.1.4. Aangezien verzoeker bij verzoekschrift van 13 juli 2007 een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 juni 2007 heeft hij geen belang bij dit onderdeel van het middel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is immers gevat, en verzoeker heeft het beoogde rechtsmiddel benut.

3.2.1. Verzoeker betoogt dat het een substantiële vormvereiste is dat motivering gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

3.2.2. In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent.

3.2.3. In zijn repliekmemorie herhaalt verzoeker dit onderdeel.

3.2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat:

- er tussen de betrokkenen een leeftijdsverschil van zeven jaar bestaat.
- het zeer opmerkelijk valt te noemen dat dhr. X huwt met een oudere, reeds gescheiden vrouw.
- mevrouw X volgens de gegevens van de ambassade invalide zou blijken te zijn en dus de vrees bestaat dat zij zich in een eerder precaire situatie bevindt.
- betrokkenen elkaar in augustus 2006 te Antalya zouden hebben ontmoet en enkele maanden later reeds beslissen te huwen.
- de heer X illegaal in Duitsland verbleef van 1992 tot 1998.
- betrokkenen in het Engels zouden communiceren maar de heer X deze taal maar beperkt machtig is.
- de procureur des konings te Tongeren in zijn schrijven van 10 mei 2007 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk.
- Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen X en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.1. Verzoeker betoogt dat de minister geen ernstige en redelijke argumenten kan aanhalen om het visum van verzoeker te weigeren. De motieven van de minister zijn zelfs onjuist. Hij verwijst naar een omzendbrief van de minister van Justitie, die een niet beperkend overzicht geeft van 10 factoren die gecombineerd "een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een

schijnhuwelijk wordt beoogd”. Een enkel element is absoluut onvoldoende. Blijkbaar heeft de minister op niet correcte wijze toepassing gemaakt van deze omzendbrief. Hij betoogt dat “noch verzoekster, noch verzoeker duurzaam met iemand anders woont, dat verzoekster de naam en de nationaliteit van verzoeker kent, dat verzoekster weet waar verzoeker werkt en welke opleiding hij heeft genoten, dat verzoekster heel duidelijk de plaats, de tijd en de omstandigheid van hun ontmoeting kan toelichten, dat geen som geld werd beloofd bij het aangaan van het huwelijk, dat noch verzoekster, noch verzoeker zich prostitueren, dat verzoeker de Duitse en Engelse taal goed beheerst en Nederlands leert, dat verzoeker vlot communiceert met zijn echtgenote in het Engels, dat hij tevens het Duits machtig is, gezien zijn jarenlang verblijf in Duitsland, waardoor hij relatief snel het Nederlands aanleert, dat verzoeker als arbeider werkt in een hotel in Turkije, dat er geen tussenpersoon is opgetreden bij het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote, dat er inderdaad een leeftijdsverschil is tussen verzoekster en verzoeker van amper 7 jaar maar dit niet ongebruikelijk is, dat verzoeker zijn aanstaande echtgenote heeft leren kennen tijdens haar vakantie in 2006 in Turkije, dat zijn aanstaande echtgenote nadien in september en november teruggereisd is naar Turkije om met haar vriend samen te zijn, dat verzoeker verzoekster ten huwelijk heeft gevraagd, en zij vervolgens huwden op 23 januari 2007, dat nadien echtgenote van verzoeker regelmatig haar man is komen opzoeken in Turkije, dat haar moeder en dochtertje eveneens naar Turkije zijn afgereisd, dat de echtgenote van verzoeker niet onbemiddeld is, dat zij inderdaad over een uitkering van het ziekenfonds beschikt, dat zij evenwel de beschikking gratis heeft van een appartement, eigendom van haar vader, dat zij een onderhoudsuitkering ontvangt voor haar dochter, alsmede de kinderbijslag, dat zij bij de echtscheiding van haar echtgenoot ene kapitaal heeft ontvangen, dat zij een eigen wagen Fiat Punto, bouwjaar 2006, heeft dewelke afbetaald is, dat de echtgenote van verzoeker zich dus allerm minst in een precaire situatie bevindt, dat zij trouwens goede hoop heeft dat haar gezondheidstoestand spoedig mag verbeteren, dat verzoeker in België wenst te werken en zijn bijdrage te leveren in de kosten van het gezinsleven, dat gezien zijn ervaring in de horeca en zijn talenkennis, het niet moeilijk zal zijn om op korte termijn een passende betrekking te vinden”. Verzoeker en zijn echtgenote werden “blijkbaar gehoord” door de Belgische diplomatieke diensten in Turkije. Verzoeker betoogt dat hij het niet gewoon is om gehoord te worden door een ambtenaar van een voor hem buitenlandse diplomatieke dienst en dat een dergelijke situatie stress veroorzaakt. Het is dan ook niet abnormaal dat hij niet uit zijn woorden geraakte. De subjectieve aangelegenheid, namelijk de intentie, werd hier niet bewezen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat tussen verzoeker en zijn echtgenote een schijnhuwelijk werd gesloten. Het bestuur ging niet zorgvuldig tewerk aangezien deze zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verzoeker heeft geen kennis van het advies van de procureur te Tongeren en van het administratieve dossier op basis waarvan de beslissing werd genomen. De door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten ontbreekt in werkelijkheid volkomen en handelt hiermee kennelijk onredelijk.

3.3.2. In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat het niet toelaten tot het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging is in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé –en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en verwijst hiervoor naar artikel 8, 2 van het EVRM. Een huwelijk dat enkel werd afgesloten met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, is strijdig met de Belgische openbare orde. Artikel 12 van het EVRM is niet geschonden aangezien aan verzoeker niet het recht wordt ontzegd om te huwen. Verzoeker is reeds gehuwd te Turkije op 23 januari 2007. Het huwelijk dat verzoeker en mevrouw X hebben afgesloten in Turkije kan echter niet worden erkend in België, gelet op de vele feitelijke omstandigheden, die ertoe nopen te besluiten dat het huwelijk van gedaagden er allerm minst op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, doch dat er een verblijfsrechtelijk voordeel wordt nagestreefd. De vermeende schending van artikel 27 en 46 van het Wetboek IPR en art. 146 bis van het Burgerlijk Wetboek wordt niet toegelicht. De gemachtigde van de minister kon geheel terecht binnen zijn bevoegdheid en verwijzend naar de toepasselijke bepalingen van het Wetboek IPR

beslissen dat de aanvraag tot visum van verzoeker geweigerd wordt en het huwelijk niet wordt erkend. Het betreft hier de loutere vaststelling van het bestaan van een bepaalde feitelijke toestand. De bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen, die steun vinden in het administratieve dossier, en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist. Verzoeker kon kennisnemen van de inhoud van het administratieve dossier zo hij dit wenste. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken heeft geen toepassing gemaakt van de omzendbrief van 17 december 1999 en die in casu geenszins van toepassing is.

3.3.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker eerst dit onderdeel om erna aan te vullen “dat hij aan de hand van stukken, gevoegd bij het verzoek tot nietigverklaring, bewijst dat zijn huwelijk wel degelijk gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, dat zijn echtgenote zoveel als mogelijk bij hem verblijft, dat zij op dit ogenblik bij hem verblijft, dat zij echter een minderjarige dochter heeft, zodat uiteraard ook op geregelde tijdstippen tijd met haar dochter doorbrengt in België, dat evenwel de geldigheid van het huwelijk hierdoor niet aangetast wordt”.

3.3.4. Met hun huwelijk te Turkije op 23 januari 2007 werd het recht, vervat in artikel 12 van het EVRM, uitgeput. Verzoeker licht niet nader toe hoe de artikelen 27 en 46 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek zijn geschonden. Artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratieve dossier. Waar verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van het advies van de procureur te Tongeren en van het administratieve dossier op basis waarvan de beslissing werd genomen kan worden gesteld dat verzoeker, bij monde van zijn raadsman, te allen tijde om inzage in het administratieve dossier kan verzoeken aan de dienst Vreemdelingenzaken, mits voorafgaande afspraak. In casu maakte de minister van Binnenlandse Zaken geen toepassing van de omzendbrief van 17 december 1999 (B.S. 31 december 1999), aangezien deze omzendbrief is gericht aan de Procureurs-generaal bij de hoven van beroep en de Ambtenaren van de burgerlijke stand van het Rijk. Verzoeker toont niet aan dat hij de stukken, bijgebracht in het verzoekschrift, heeft voorgelegd aan het bestuur. Het bestuur kon hier geen rekening mee houden in zijn beoordeling. Deze stukken worden derhalve uit de debatten geweerd. Het bestuur handelde niet kennelijk onredelijk en kwam op een zorgvuldige manier tot de beslissing om het visum te weigeren.

Artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalt dat “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”. De minister van Binnenlandse Zaken overweegt in de bestreden beslissing: *“Overwegende dat de procureur des konings te Tongeren in zijn schrijven van 10 mei 2007 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk. Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen X en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”* Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze de visumaanvraag weigerde.

De stukken neergelegd ter zitting zijn in de procedure niet voorzien, derhalve worden ze uit de debatten geweerd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------------	--

dhr. P. BAEKELANDT,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT.

M. MILOJKOWIC.